

Izhaja

vsak petek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Velja

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvu lista „Mir“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Za inzerate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste vsakokrat.

MIR

Glasilo koroških Slovencev

Leto XXIX.

Celovec, 18. rožnika 1910.

Štev. 25.

Slovinci! Zakurite na večer 4. julija v čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu po vseh slovenskih gorah in planinah prav mnogo kresov!

Interpelacija

poslanca Grafenauerja in tovarišev na njega ekscelenco gospoda justičnega ministra radi imenovanja jezikovno nezmožnih sodnikov za jezikovno mešana sodišča na Koroškem.

Da mora biti sodnik jezika, v katerem išče ljudstvo pred njim pravice, tako popolnoma zmožen, da se ne sme glede njegovega sodnega poslovanja in zlasti njegovih razsodb niti najmanje domnevati, da iste niso pravilne mogoče radi tega, ker sodnik radi pomanjkljivega jezikovnega znanja strank ni razumel, to je načelo, katero smatra vsak vsaj nekoliko razumen človek kot samoobsebi umevno. Vendar pa to nikakor ni oviralo naše preskrbne, vsekdar objektivne justične uprave, da je napravila glede Koroške zopet izjemo ter postavila gorenje načelo, rekel bi, na glavo.

Na Koroškem že od nekdanj bivaajoče ljudstvo slovenske narodnosti in jezika ima pač gotovo tudi pravico, katero mu priznavajo sicer vsaj formalno še obstoječi državni osnovni zakoni, namreč pravico, da se sme posluževati pri njih koroških sodiščih, v katerih okraju že prebiva od pamti-veka, svojega maternega kot občevalnega jezika, kakor tudi pravico zahtevati, da se sodni uradniki v občevanju s strankami poslužujejo tudi tega jezika.

To slednje pa je mogoče seveda le tedaj, ako so tozadevni sodni uradniki slovenskega jezika toliko zmožni, da se ne more nad njih jezikovnim znanjem nihče izpodtikavati.

Skrbeti za to, da se nastavijo pri onih sodiščih na Koroškem, ki so označena kot jezikovno mešana, tudi jezikovno zmožni uradniki, ima edino

le c. kr. sodna uprava. Sodna uprava je torej tudi sama odgovorna za vse one pregrehe, ki jih rodi in naravno mora roditi preziranje teh najpreprostejših pravic koroških Slovencev, odgovorna je ona sodna uprava, koje ne vodi pri imenovanju sodnikov čut pravice in pri katerih ne odločuje ljudska potreba, odgovorna je ona uprava, ki se je ponižala tako daleč, da je postala brezvoljno orodje nemškega ljudskega sveta, kojega povelja se z mučno natančnostjo izpolnjujejo.

Le tako si je mogoče razlagati nekatera sodna imenovanja, ki so se vršila v zadnjem času za Koroško.

Tako je bil pred nedavnim časom imenovan za sodišče Trbiž, v katerem sodnem okraju se je pri zadnjem ljudskem štetju l. 1900. našelo 4944 oseb z nemškim in 2105 oseb s slovenskim občevalnim jezikom, okrajni sodnik, ki niti besedice slovenski ne razume. Ker je pri imenovanem sodišču nastavljen samo en sodnik, je sedaj slovensko prebivalstvo v vseh pravnih zadevah navezano edino na tega, ljudskega jezika popolnoma nezmožnega sodnika. Poprej so se nastavljali v Trbižu vedno le sodniki, ki so bili zmožni tudi slovenskega jezika.

Iste razmere nahajamo tudi pri okrajnem sodišču v Beljaku. V tem sodnem okraju prebiva 6337 oseb, ki so javile pri zadnjem ljudskem štetju slovenski jezik za občevalni jezik. Od šestih sodnikov tega okrajnega sodišča je zmožen slovenskega jezika edini sodni predstojnik. Vsa presoja tako v civilnih kakor kazenskih zadevah pa je v rokah samonemških sodnikov. Za vse slovenske vloge v civilnih in kazenskih zadevah, v izvršilnem in zemljeknjižnem postopanju si mora torej sodišče najprej preskrbeti prestavo, pri razpravah pa priskoči navadno sodni sluga na pomoč, če je ravno prisoten. Da so pri takem postopanju mogoča napačna umevanja, ki se ponavljajo dan na dan in da pri takih razmerah ni misliti na temeljito razsojevanje o stvari sami, je pač dovolj jasno. Tudi pri okrajnem sodišču v Beljaku je bilo prej nastavljeno zadostno število jezikovno zmožnih sodnikov.

Višek v svojem tozadevnem nesocialnem, nepostavnem in zdravi pameti nasprotujočem delo-

vanju pa je dosegla sodna uprava pri svojem zadnjem imenovanju sodnikov za Pliberk in Velikovec.

V pliberškem sodnem okraju se je našelo pri zadnjem ljudskem štetju 16.668 oseb s slovenskim, in le 3184 oseb z nemškim občevalnim jezikom, v velikovškem okraju pa 11.266 oseb s slovenskim in 5365 oseb z nemškim občevalnim jezikom.

In vendar so bili imenovani v zadnjem času za ti dve sodišči trije sodniki, ki v jezikovnem obziru ne morejo zadostiti niti najskromnejšim zahtevam našega ljudstva. Ti sodniki so dr. Hofbauer, Czerny in dr. Pötsch, vsi trije zagrizeni nemški nacionalci in ob enem tudi zaupniki nemškega ljudskega sveta za Koroško. Vsi ti trije sodniki so obiskovali za dobe svoje sodne prakse nekaj časa zloglasni „kurz“ pri deželnem sodišču v Celovcu. Ta kurz pa obstoja edino radi tega, da dobe trdi nemški sodni praktikantje in avskultantje v par mesecih spričevalo, da so zmožni za sodno službo pri takozvanih mešanih sodiščih. Seveda pa obstoja ta zmožnost le na papirju, ker ti gospodje po največ niti volje nimajo, da bi se slovenskega jezika v resnici naučili. Zato pa dobi vsak obiskovalec teh famoznih „kurzov“ od sodne uprave menda iz hvaležnosti za tako „žrtev“ teh gospodičev razen kar najboljšega izpričevala zmožnosti tudi še malo darilce (letnih 400 svetlih kronic). Da bi se ti takozvani kurzovci slovenskega jezika sploh ali pa vsaj toliko naučili, da bi mogli v praktični uporabi vsaj približno zadostovati zahtevam sodne službe, o tem niti govora ni. Formalno pa so vendar za zmožne priznani in so določeni, da zasedejo sodna mesta v slovenskem delu Koroške, medtem ko se predstavlja Koroške slovenskega pokolenja in mišljenja dosledno na Štajersko ali Kranjsko, oziroma se jih sploh le tam nastavlja.

To je kričeča korupcija, ki se mora zavračati tem bolj, ker se izvršuje ravno v oni panogi javnega službovanja, ki ima vzvišeno nalogo, opravljati in gojiti najvišje dobrrote države: pravo in pravico.

Podpisani si usojajo radi tega vprašati:

1. ali so Vaši ekscelenci popisane razmere in dogodljaji znani?

Podlistek.

Prva služba.

(Dogodba iz življenja. Gregorij Rožman.)

Tovariš iz skalnate Dalmacije mi je pripovedoval to-le dogodbo iz svojega duhovniškega življenja:

Listopada meseca sem bil v mašnika posvečen. Navdušen za svoj sveti poklic sem se vrnil v semenišče, da bi še v četrtem letu dopolnil svoje znanje. Lepi dnevi, ko sem slavljen od dobrega ljudstva obhajal novo sv. mašo, so mi bili živo v spominu in komaj sem čakal, da bi mogel kot pastir in voditelj delovati med tem vernim ljudstvom. Nisem pa mislil, da se mi bo nudila prilika za to prej nego mi ljubo.

Po novem letu pokliče me premil. nadškof k sebi. Ugibal sem, kaj bi utegnilo to pomeniti — a nisem uganil ničesar. Šel sem pred njega. Prijazen, ljubezniv je bil z menoj, govoril o tem in onem, a kaj pravzaprav namerava, dolgo nisem zvedel. Končno pa vendar pride na dan:

„Namenil sem vas za začasnega administratorja v Bukavico!“

To je torej!

V hipu sem si predočil ta kraj. Bukavica, majhna naselbina v okraju Rodaljica — najžalostnejši kraj Dalmacije. Oddaljen od vseh večjih mest, v pustem, nerodovitnem Krasu. Še potov ni, po katerih bi mogel kdo varno tja dospeti — ljudstvo ubogo, zanemarjeno, nevedno. Videl sem

jih že, te Bukavičane, rjave, divje postave, junaške moči, s katerimi se ne sme šaliti. Ako te zgrabi, gorje ti.

Med te najzapuščenejšie ovčice naše škofije naj bi šel jaz, novomašnik, ki še svojih študij nisem končal, ko še ne znam nobenega sv. zakramenta podeliti, to bi se moral ravno četrto leto učiti; jaz naj bi bil samostojen administrator, brez župnika, brez voditelja in svetovalca. Ne, to je nemogoče!

„Prevzvišeni, jaz sem vendar še bogoslovec, za to mesto nisem zmožen!“

„Vi ste edini, ki mi je na razpolago. V celi škofiji zdaj enkrat ne morem nobenega dobiti. In Bukavica ne more biti dolgo brez duhovnika, od vseh krajev je preveč oddaljena.“

„A jaz nimam nobene oprave, sploh ničesar, kar bi se rabilo v takem kraju.“

„Pisal bom vašemu stricu, ki bo ob enem vaš dekan, ta vam bo vse poskrbel.“

„Kako pa naj študiram tam gori, bom preveč zaostal.“

„Ne skrbite! Saj bo samo za nekaj časa, potem se zopet vrnete! Torej idite, Bog vas blagoslovi.“

Tako sem dobil prvo službo. V začetku svečana jo bo treba nastopiti. Ne vem, kaj sem mislil tiste dni, vse mi je bilo nejasno; eno sem vedel: Na faro pojdeš, in sicer na najtežavnejšo. Lepi spomini o primiciji so se poizgubili.

Ko se je začel štiridesetdanski post — tisto leto zelo zgodaj, sem zavezal malo svoje obleke in nastopil pot na prvo službo. Dospem do dekana. Tu bi se dalo še živeti. Ni bilo vse po

mojem okusu, a vendar so bili še ljudje, s katerimi bi se dalo občeovati. Dekan je vedel že vse, dobil je pismo od nadškofa.

„Kaj pa to,“ me je pozdravil, „ali sem morda zato dekan, da bom preskrboval vse kaplane z opravo? No, ker si ravno ti, sem ti že najpotrebnejše napravil, nekaj pa glej, da si od sodnikov dobiš, ki so v moji fari, posebno posteljno perilo; tega nimam nič preveč.“

Moral sem iti beračit k svojim sorodnikom za odejo, rjuho in blazino. Po malem sem dobil vse skupaj, kar je potrebno za človeka, ki mesece ne bo videl drugega kot razkuštrane ovce in koze, od burje raztrgane bajte in golo kraško kamenje.

V sredo je bilo, ko mi je zjutraj po sveti maši dekan sporočil: „Danes popoldne odrinemo. Obvestil sem tvoje nove farane, da pridejo po te in ti pomagajo nositi tvoje „premoženje“; voziti se v gore ne da nič.“

In res so prišli. Dvajset korenjakov, kakor jih še nisem videl. Prignali so s seboj i štiri konje. Po obedu sem še hitro šel k sorodnikom slovo jemati, se jim zahvaliti za dobrotno posojilo perila. Ko sem se vrnil, ura je bila tri, stala je dolga vrsta pred župniščem. Dekan je že sedel na mršavem a vztrajnem konju. Molče se usedem na drugega. Rajši bi bil šel peš nazaj v mesto, a kaj boš. „V božjem imenu, gremo!“ je rekel dekan in šli smo. Spredaj so nesli štirje možje štiri cerkvene zastave, ki so jih prinesli s seboj drugi so nosili moje — malenkosti, kar jih niso spravili dvema konjema na hrbet. Eden je nesel dva stola, drugi svetilko, tretji dve blazini itd.,

2. ali je Vaša ekscelenca pripravljena, temu takoj odpomoči in skrbeti za to, da se bodo v bodoče pri takozvanih mešanih sodiščih na Koroškem nastavliali le Slovenci, v prvi vrsti Korošci slovenskega maternega jezika in slovenskega prepričanja, na vsak način pa le taki sodniki, ki so slovenskega jezika v besedi in pisavi popolnoma zmožni?

Vsi na mladeniški shod

dne 3. julija na hrib sv. Heme in Rozalijske nad Globasnico!

Slovenski mladeniči in možje!

dvignite se in hitite 3. julija v Globasnico.

Slovenska krščanska socialna „Zveza“ priredi ta dan mladeniški shod

za Podjuno! — Cela naša meja gori!

Treba je gasiti! — Treba je, da zberemo našo vrlo krščansko in narodno mladino v lepi zavedni Globasnici! Pokažimo svojim očetom in materam, da narodna in krščanska zastava tudi v naših mladeniških rokah plapolata visoko in ponosno nad našo Podjuno! — Mladeniški shod v Globasnici naj pokaže, da je podjunska mladina v našem slovenskem krščanskem taboru. Mladeniči, Vi naš zlati up, dvignite se! V Globasnici si bomo začrtali novo pot za bodočnost! Zato bodo pa tudi govori razvili poseben načrt za našo mladeniško organizacijo.

Spored je:

1. Ob 9. uri: Maša s primerno pridigo.
2. Po maši shod pod milim nebom z govori: „Slovenska Straža“, mladeniška organizacija in telovadba.

Nemčurji.

Nemčurji so bojazljivci, podobni vojakom, ki zapuste v boju svoje čete in zastave ter se pridružijo sovražnikom, da bi se jim ne zgodilo kaj hudega. V sovražnih četah gredo potem proti svojim bratom v boj. Kako sodi sovražnik o takih vojaki, se vidi, da jih postavi na čelo ter jih podi naprej, in ako ne ubogajo, jih neusmiljeno postreli. To je zaslužno plačilo. Tako se godi tudi našim nemčurjem. Ker se bojé boja, ki ga bijejo Slovenci, zapustijo svoj rod, zatajijo materni jezik, bežijo v nemške vrste, da tam delajo tlako proti svojim bratom. Oholi Nemec zna krotkega Slovenca tako preslepiti, kakor kača ptička, in ga zaplesti čisto v zanke. Prvič ga vabi s hvalo k sebi, mu vrže semtertja kakšno drobtinico, kar pade od njegove bogate mize, potem mu pa podeli čast, da se sme z njim posvetovati in nazadnje sme z njim delovati. Seveda zoper brate. Nemec dobi za to plačilo, Slovenec ima pa čast. Sčasoma se Slovenec tako zaplete v nastavljeni mu zanke, da ne more več nazaj. Zapadel je nemški sužnosti. Nemec poveljuje. Gorje nemčurju, ki bi zinil, da mu je žal, da je odpadel — zasmehovan bi bil in osramočen. Nazaj ne more, tako sili v nemštvo, postaja večji Nemec kakor pristni Nemec sam in

srdit sovražnik lastnega naroda. Ker ga je sram, da bi se vrnil in tudi strah, tako si izmisli vse mogoče hudobije, da bi uničil lastnega brata, škodoval na vsak način narodu. Nemčur je zgrešil svojo pot, izgubil značaj, izgubil vse. Tak človek, kateremu je mogoče zatajiti svoj rod in materni jezik, je še drugih hudodelstev zmožen. Poštenost je šla in na nje mesto stopi laž, hinavstvo in goljufija. S pristnim Nemcem se bo pošten Slovenec lahko zmenil, Nemec zna tudi pravičen biti ter odkritosrčno prizna, da spoštuje svojemu rodu zvestega Slovenca bolj nego odpadnika. Neki Nemec mi je rekel: „Diese Windischen wollen deutscher sein als wir selbst, sie arbeiten gegen ihre Stammesbrüder, als ob sie vom Teufel besessen würden.“ (Ti nemčurji hočejo biti bolj nemški, kakor mi sami in delajo zoper svoje rojake, kakor da bi bili od hudobe obsedeni.) Kaj pa je deželni šolski nadzornik, umrli Palla, rekel? „Diese deutsch gewordenen Windischen sind alle zusammen nichts wert.“ (Vsi nemčurji skupaj niso nič vredni.) Rojen Slovan je nemčuril svoje žive dni, nazadnje je pa vendar priznal, da ni delal prav. To si naj zapišejo nemškutarski učitelji za uho, ker iz teh besed lahko spoznajo, kako jih je izkoriščal Palla, kako zaničevalno jih je pa mogel gledati, da si je upal očitno izreči take besede. Še je čas vrniti se, ker častno je, spoznati svojo pregreho, častno je, kot izgubljeni sin podariti tem bolj svoje moči milemu narodu.

Koroške novice.

Koroškim naročnikom, izvemši celovškimi, prilagamo v današnji številki kot „Mirovo“ prilogo „Narodnoobrambni Vestnik“, ki je bil namenjen že za 24. „Mirovo“ številko, pa ga vsled poštnih zakasnelosti ni bilo več mogoče priložiti.

Pripravljajte se povsod za manifestacije 10. julija. Že sedaj nabirajte člane za svojo podružnico „Slovenske Straže“!

Shod slov. katehetskega društva se vrši v sredo, dne 22. junija, ob 1. uri popoldne v Kapli na Dravi v župnišču. Kateheza v šoli. Prihod vlakov v Svetnavas iz Podrožice ob 12⁰⁷, iz Celovca ob 12²⁹.

Vabilo na ustanovni shod podružnice „Slovenskega šolskega društva za Celovec in okolico“ v sredo, dne 22. t. m., ob 8. uri zvečer v Celovcu v „Benediktinski kleti“. *Matej Ražun, sklicatelj.*

Marijanišče v Celovcu. Stariše še enkrat opozarjamo, naj ne zamudijo vložiti prošnje za sprejem svojih sinov v kn. šk. Marijanišče vsaj do 10. julija t. l. Na zapoznele prošnje se vodstvu ni treba ozirati. Natančnejše podatke najde vsak v zadnji številki „Mira“ (11. junija.)

Podobar in pozlatar g. Janez Goleš v Celovcu se preseli s 15. junijem v Pliberk. Priporočamo narodnega in veččega obrtnika!

Koroškim udeležencem poučnega potovanja v Švico na znanje! Poučno potovanje bo trajalo 13 dni, in sicer od 29. junija, to je na praznik sv. Petra in Pavla, do 11. julija. Čas odhoda in

sploh natančen spored potovanja se bode vsem udeležencem naznanil pravočasno od pododbora „Zadružne Zveze“ v Celovcu.

Ponesrečil se je 10. t. m. delavec Franc Sopar iz Koprivnice pri Št. Jakobu. Delal je na žagi g. Krauta pri Bistrici. Pri žaganju desek ga je pograbila sekularna žaga ter mu odrezala tri prste popolnoma, dva pa močno poškodovala, tako da ju bodo morali najbrže odrezati. Nesrečneža so prepeljali v celovško bolnišnico.

„Koroščanci“ z nemškutarijo! Zadnji „Korošec“ se veseli, da so pri zadnjih občinskih volitvah v Selah nemškutarji zelo napredovali. Najljubše bi mu menda bilo, da bi bila občina sploh prešla v nemškutarske roke, da bi potem po svoji krasni logiki lahko upil: „Klerikalci“ so s svojo politiko spravili občino v nemčurske roke. Sicer je pa narodni „Korošec“ v svoji neumnosti v dopisu iz Sel izdal, kdo da je kriv nazadovanja v Selah, s temi-le besedami: „Tu zdaj poglejte, kaj vam je koristilo ruvanje proti „Korošču“ v Selah.“ To je popolno priznanje, da so pristaši „Korošča“ v Selah volili — z nemškutarijo, kakor dela to vedno Cirilmetodov Pristov v Prevaljah. To je narodnost liberalcev! Ko bi le en sam naš pristaš kdaj kaj takega storil, celo leto bi o tem trobili liberalni listi od „Naroda“ do „Korošča“. Seveda je sploh nemogoče, da bi naša narodna stranka kdaj volila z nemškutarsko sodrgo, kakor pristaši „Korošča“.

Proti celovškemu županu vitezu Metnitzu se je pojavila med nemškimi nacionalci samimi močna struja, zlasti med občinskimi svetovalci celovškega mesta. Največ jeze je povzročila Stauderjeva hiša na trgu sv. Duha, last občine, ki so jo podrli baje brez sklepa občinskega sveta. Obrtnikom, ki so bili prej nastanjeni v tej hiši, so postavili na drugi strani na trgu sv. Duha leseno kolibo, baje tudi brez dovoljenja občinskega sveta. Metnitz, ki je nameraval začeti graditi električni tramvaj s 1. aprilom, hoče izročiti vodstvo pri grajenju električnega tramvaja inženirju Polzu (ki Metnitzu baje veliko dolguje), s čimur pa občinski svetovalci niso prav nič zadovoljni. Sploh so pa Celovčani že strašno nevoljni, ker se občinski očetje celovski že pol večnosti posvetujejo in prepirajo, kje da naj se zgradi električni tramvaj. Nihče pa še ne ve prav, kdaj in kje ga bodo vendar začeli graditi. Pravo poljevo delo!

Osebnost. Kakor se nam poroča, bo šel po dopolnjeni 40letni službi ravnatelj celovške c. kr. višje gimnazije, gospod vladni svetnik dr. Latzl, 15. avgusta t. l. v pokoj.

K sprejemu „Gothije“. Nemško akademsko pevsko društvo „Gothije“ iz Gradca je na celovškem kolodvoru sprejela in spremljala v mesto celovška mestna godba. Ker je bila mestna godba najbrž preslaba, so ji prišli na pomoč en godec iz nemškega Št. Vida, dva iz Žrelca, dva iz Šmartna pri Celovcu in en iz Blatograda. Tako je nastala iz mestne godbe prava vkup zmetana vaška godba, ki je igrala koračnice tako napačno, da so nas ušesa bolela. Drugokrat bo bolj kazalo, da naročijo za tak sprejem kake „šramlne“.

kateri so pa prosti bili, so streljali iz pištol, da je odmevalo od skalnatih sten. Iz vseh hiš so prihiteli ljudje, da bi videli, kako vedejo novega gospoda na Bukavico.

Kakor otroci so ti dobri Gorjanci. Bali so se, da sploh duhovnika več dobili ne bodo, in zdaj, ko ga zopet imajo, ne vedo, s kakšnimi častmi bi ga uvedli v prognanstvo. Da, res prognanstvo se lahko imenuje bivanje med njimi, in nihče noče pri njih živeti, edino le duhovnik. Zato so mu pa tudi hvaležni in ga ljubijo.

Ko smo krenili vkreber po ozki kozji stezi, začelo je dežiti, precej hladno je bilo in zdajpazdaj je zavižgal kratek sunk burje po skalah. Strelci so vtaknili orožje v svoje pasove; cerkvene zastave so zvili, da bi jih dež ne pokvaril in burja ne strgala še bolj, kakor jih je starost.

Molče smo korakali po mokrem kamenju. Tupatam je spodrsnila težko okovana noga. Dež me je premočil in mraz me je pretresal. Misli pa so bile tako žalostne, da jih danes ne morem več opisati. Zdel sem se sam sebi kot nedolžno, neizkušeno jagnje, katero vedejo k žrtveniku. Pa kaj — žrtev hočem biti Bogu, njemu sem se daroval!

Po dolgih, štirih mrzlih urah prišli smo do sela. Že je ležala tema svečanovega večera na revne bajte in s kamenitim plotom ograjene njive. Spremljevalci so potegnili svoje pištole in zapored so zabobneli strelci in se stoterno odbijali po skalah in dolih. Vas je naenkrat oživela. Staro in mlado je hitelo nam nasproti — iz vsake hišice so se slišali strelci veselja. Bilo je že pretemno, da bi bil mogel razločevati obraze. Spre-

ljan od vseh vaščanov prišel sem do župnišča. Mislil sem na prvi pogled, da je trdnjava. Črno, okorno zidovje iz apnenega kraškega kamna. Nizka vrata, majhna okna, kakor ječa za najnevarnejše hudodelce.

Razsedli smo. Otresel sem dež iz suknje ter stopil z dekanom v vežo. Nekdo je prinesel luč in tako sem videl obraze radovednih faranov. Predstojnik vasi, nekak „podžupan“, me je skušal pozdraviti in me povabil na večerjo — tudi za moje nosače in spremljevalce je pripravljeno. A kje naj bi večerjali drugod nego v župnišču, tu je edini prostor. Dekan, teh ljudi vajen, je takoj uredil. V sobo ne smemo, ker bi gospodu tla umazali. Kdo bi mu ga potem umil? Torej v hram, tam so tla iz ilovice, tam mokri, blatni škornji nič ne škodujejo.

A kje dobiti dovolj veliko mizo, stole, nože, vilice — jaz nisem imel več, kot sam zase. Može so si znali pomagati. Dve bruni, ena poleg druge na tla položeni, je miza — stolov ni treba, saj je vsenaokrog kamenja dovolj. Vsak gost si mora poiskati sam primeren kamen za sedež. Nož in vilice, če jih kdo želi, naj si jih prinese od doma.

To je bila prva pojedina! V kotu hrama je stalo še par sodov, ki so razširjali duh, o katerem bi ne vedel, je li od vina, jesiha ali od česa drugega. Miza — dveje brun — umazana, mokra in blatno. Na častnem mestu sta bila postavljena moja dva stola, za dekana in mene. In pred menoj velikanska ilovnata skleda. Ti dobri ljudje so kupili dvajset kil morskih rib, ker je bil post — in mi vse predložili. Drugi pa bi

naj čakali, da se jaz najem, in kar bi ostalo, bilo bi šele za nje. Meni pa se je vsega bolj ljubilo kot jesti — v takih okoliščinah! Odklonil sem to čudno večerjo kolikor mogoče prijazno ter prepuštil celih 20 kil drugim, ki jim ni ostalo nič kot drobne koščice; prosil pa sem za par jajc, katere sem po dolgem času tudi dobil. S silo sem pojedel dvoje, akoravno sem čutil prazen želodec.

Med jedjo so mi pripravili postelj — a kje bo spal gospod dekan? Podžupan je vse ukrenil, prinesel je nebroj kožuho, blazin in odej in iz teh v kotu moje sobe napravil kaj čudno ležišče. Bil sem utrujen, zato sem takoj šel spat, dekan pa se je zabaval v hramu z možakarji še dolgo.

Zaspali nisem mogel. Premetaval sem se semintja. O polnoči je prišel dekan. Tiho, po prstih se je priplazil, da bi me ne zbudil.

„A gospod dekan, nikar se ne trudite, saj ne spim.“

„Kakó? Zakaj ne spiš, saj si utrujen!“

„Tukaj mi je nemogoče“, malo je manjkalo, da se nisem na glas razjočal.

„Fant, na vse se boš navadil, ni tako hudo, kakor se ti na prvi mah zdi“ — in že je začel globokeje dihati ter spal. Mene pa je dan našel še bdečega.

Ljudstvo je bilo silno radovedno na svojega novega gospoda. Hoteli so se takoj prvi dan prepričati, li bom za nje prav ali ne. Zahtevali so peto sv. mašo, da bi slišali moj glas. Nisem mogel ustreči tej želji. Peti — ne, tega prvi dan nikakor ne morem. Kako bi tudi mogel v tej puščavi, kjer bom takorekoč živ zakopan! Obljubil sem faranom, da bom malo glasneje molil,

Dvor pri Vrbi. (Nove orgle.) Nedelja 5. junija t. l. je bila za tukajšnjo župnijo izvanreden in vesel dan; po čem so farani že zdavna hrepeli, namreč po nadomestitvi starih, že do cela pokvarjenih orgel z novimi; to željo so videli ta dan proti vsemu pričakovanju izpolnjeno: zadonele so namreč v dvorski župni cerkvi popoldne nove orgle! In kar mora farane najbolj veseliti, je to, da jim niso povzročile nebenega gmotnega bremena. Znašla se je namreč dobrotnica p. d. Kapelka v Gorjah, ki je radodarno ponudila cerkvenemu predstojništvu izjavo, priti dolgotrajnemu zbiranju za nove orgle s tem v okom, da je pripravljena, jih sama plačati in da naj le cerkveno predstojništvo ukrene potrebno za naročitev novih orgel. Umevno je, da se to ni obotavljalo ter stopilo z izdelovalci orgel v razgovor ter je končno delo izročilo vrlemu Slovence g. Antonu Dernaču v Radoljici na Gorenjskem. Mlad mojster je orgle točno v določenem času dovršil in jih postavil minoli teden na namenjen prostor kot pravi kras dvorske farne cerkve. Orgle imajo 8 glasečih se spremenov (flaute dolce 8', lieblich gedeckt 8', Salicional, Geigenprinzipal, oktav 4' Flageolet 2', Harmonica aeth. trikratno in subbas 16') ter mehanični sponi (Superoktavkoppel in Pedalkoppel). Za slabe igralce na pedal je prirejen „Basskoppel“, ki zveže z manualom najnižjo oktav, tako da glasovi manuala donijo bolj polno, nego bi se privzel pedal. En „pianobas“ in en tremoloregister izpopolnita pomožne spremene. Peteri klinčki pod manualom (piano, mezzoforte, forte, tutti in sprožnik) nadomestujejo kot kolektivni potegovanje posameznih registrov. Kar se tiče glasečih se spremenov, tako kakor pomožnih, so isti na igralni mizi na najprimernejšem prostoru napravljeni, tako da jih organist najročajše in s skrajno lahkoto s samim prstom proži, ne da bi mu bilo treba prekiniti igranje bodisi z levo ali desno roko. Klavijatura šteje v manualu 54 in v pedal 27 tipk. Glede dispozicije se mora pripoznati, da je v vsakem oziru dobro premišljena v manualu tako kakor v pedal ter brez vsake pomanjkljivosti, kakor je tudi intonacija brez pogrška in karakteristika posameznih glasov krasna, tako da je izrekel strokovnjak g. Gatterer iz Celovca povodom poskušanja in odobritve orgel, ki so sestavljene po cevno pnevmatičnem sistemu, da iste funkcionirajo v vsakem oziru točno in sigurno ter da je g. kolavdator kot knezoškofjski komisar popolnoma prepričan, da je gospod Dernač izvršil delo, ki odgovarja v vsakem oziru potrebam katoliške božje službe. Prav redek užitek je nudil povodom odobritve orgel gosp. stolni organist Gatterer iz Celovca z igranjem raznih skladb, ki jih je posebno izbral, da pokaže raznoličnost glasov in pravi luči. Proizvod Bachove fuge in Chopinove pogrebne koračnice, kjer je v triju prišel v porabo „tremolo“ v zvezi z rahlim sologlasom ter pokazal svoj značilen učinek. Mlademu podjetnemu mojstru je čestitati, da si je v tujini priučil toliko strokovne spretnosti. Če bode tako napredoval in kazal vedno bolj in bolj svojo zmožnost pri izdelovanju orgel in sličnih instrumentov, bo lahko vsa Slovenija kazala s ponosom na tvrdko svojega rojaka g. A. Dernača.

kakor navadno, da ugodim njihovi radovednosti. Bili so s tem zadovoljni in tudi z mojim glasom.

Cerkev? Če jo sploh smem tako imenovati, je glasno pričala o uboštvi faranov. Majhna zidana kapelica je imela samo dvoje oken na vsaki strani oltarja. Šip ni bilo, davno že jih je burja pobila in odkod dobiti nove! Med sv. mašo je pihal veter ravno mimo moje glave.

Po opravi se me ljudje še zunaj cerkve ogledovali. Nekateri so zadovoljni kimali, drugim se nisem zdel preveč po godu, češ, da sem prešibek in preslab.

Dekan mi je tudi že preskrbel streznika in kuharja. V celi fari ni bilo ženske, ki bi bila za to. A streznik, bil je enkrat pri vojaki in se tam navadil boljših manir, je bil 60 let star. Po maši mi je prinesel zajuterk in čakal, kaj bom rekel k njegovi kuharski umetnosti. Še danes ne vem, kaj sem jedel. Kuhar je trdil, da je bila kava. Morda! Opoldne je postavil na mizo juho in ovčje meso. Trudil sem se, da bi z vilicami in nožem razdelil kos mesa, pa ni bilo mogoče.

„Z gosposko navado tukaj še jesti ne boš znal.“ je pripomnil dekan. „Vidiš, to se je tako“ — in potegnil svoj žepni nožič, vzel kos mesa v roko ter napol trgal, napol rezal kose! Videl sem in se po tem ravnal. Res drugače ni bilo mogoče.

Dekan me je začel pončevati, kako naj pišem matrike, kako se krsti in se delijo zakramenti umirajočim.

V soboto zjutraj pa je moral dekan oditi in se vrniti na svojo faro. Najpotrebnejše me je bil naučil. Spremljal sem ga uro daleč. Na robu

Dvorjanci pa so lahko ponosni na ta kras svoje farne cerkve. Dolžnost hvaležnosti je, javno izreči dobrotnici zahvalo za cerkvi podarjene orgle, ki so stale 3000 kron. S tem se je tudi izpolnila želja njenega rajnega moža. Kogar zanima „Kraljica instrumentov“, naj ne zamudi, ogledati si isto v Dvoru.

Borovlje. (Še enkrat šola.) Hudo je razburila naše dobromisleče ljudstvo v predzadnjem „Miru“ vest, da naš g. nadučitelj noče več dati v šoli prostora prvoobhajancem. Vse vprašuje: Zakaj? Zvedeli smo, da je gosp. Kusternik to sklenil zato, ker so zadnjikrat v šoli zbrani prvoobhajanci menda preveč ropotali. Morebiti; pa saj niso motili nobenega pouka, ker se je to godilo v četrtki, ki je tukaj vendar šole prost dan. Vzrok je drug. Vzbudili so šolarji nadučitelja iz sladkega dolgega spanja. Odtod njegova sveta jeza. G. Kusternik, bodite prepričani, da bodo krščanski stariši za to skrbeli, da se bo od zdaj naprej obhajalo vsako leto prav slovesno prvo sv. obhajilo, naj jo vi tudi stokrat imenujete novotarijo; za dovoljenje, ali se smejo otroci zbrati v šoli, se vas pa sploh več vprašalo ne bo.

Borovlje. (Strokovna šola.) Sistematična germanizacija naše mladine, ki tako lepo cveti že v ljudski šoli, kjer se učiteljstvo iz samega strahu, da ne bi šolarji morebiti znali slovensko brati, nčencem skoro ne upa razodeti latinskih črk, dosega svoj vrhunec v boroveljski strokovni šoli. Ako fant v ljudski šoli še ni postal nemčur, mora to postati, ko začne obiskovati strokovno šolo. Zato skrbijo že njih učitelji, ki porabljajo za pouk odmerjeni čas tudi za to, da blatijo slovenski jezik. „Mit den Windischen kommt man nicht weit“ (s slovenščino ne pridemo daleč), s takimi trditvami hočejo v učencih popolnoma zadušiti ljubezen do materinega jezika. Gospod Schützelhofer in drugi, dalje kakor do Pontablja tudi z nemščino ne pridete, in Vam na ljubo Borovlje ne bodo nehale biti slovenske!

Borovlje. V nedeljo, 19. t. m., se nadaljuje občni zbor konsumnega društva. Na dnevnem redu je: Predruženje pravil in volitev načelstva in nadzorstva. Sklenjena je sicer kompromisna lista vseh treh strank, vendar se s tem opozarja, da pridejo za gotovo vsi udje našinci, ker se govori, da se med Nemci nekaj kuha in je nevarnost, da ti društvo popolnoma dobe v svojo pest.

Velikovec. (Procesija — uradništvo.) Sicer malo pozno (toda taka zadeva vedno prav pride) o procesiji na praznik sv. Rešnjega Telesa. Ta procesija ni nič novega, vendar pa vzbujajo našo pozornost nekatere okoliščine pri tej priliki in obnašanje gotovih slojev. Že lani smo zapazili, da se učiteljstvo tukajšnje meščanske šole ni udeležilo procesije, ki je za šolarje predpisana, in pri kateri morajo učitelji otroke nadzorovati. Ravno tako je bilo tudi letos. V obeh slučajih je ravnateljstvo določilo za nadzorovanje č. g. kateheta. Torej ena moč za šest razredov. Druge učiteljske moči pa so pasle radovednost. Ali ni tukaj kakih tozadevnih predpisov? Kaj pravijo k temu šolske oblasti? Še bolj pa se je vse zgražalo nad tem, da se od c. kr. sodnije že drugo leto niti eden ni ude-

ležil te procesije. Govori se, da je c. kr. sodnijski svetnik g. A. Gallinger (poprej Kapun), svojim uradnikom naravnost zaukazal, da morajo ta dan vsi v urad. Bo že tako, ker so se nekateri uradniki zelo jezili, da še na tak velik praznik nimajo prosto. G. Gallinger, povemo vam, da je vse obsojalo to dejstvo! Kakor se sliši, morajo se c. kr. sodnijski uradniki naravnost udeleževati raznih nemškonacionalnih prireditev, tako da so nevoljni; če se pa gre za nedeljski počitek, je pa ravno narobe. Kaj pravi k temu § 221 civilnega zakonika in tozadevna razlaga v 14. poglavju? Toda kaj se bomo čudili takemu obnašanju gospoda A. Gallingerja, ako pribijemo njegove besede, ki jih je izrekel pri nekem nagovoru na tukajšnje učiteljstvo: Vzgaajate mladino „im deutschen und freiheitlichen Sinne“! Če g. c. kr. sodnijski svetnik tega ne ve, da te besede nikjer ne stojijo zapisane v šolskih postavah in predpisih, kako bo še-le mogel poznati tozadevne cerkvene postavbe? Omeniti še moramo, da se je od c. kr. davkarije udeležil procesije samo eden gospod. Da se občinski odbor že več let ne udeležuje te lepe cerkvene slovesnosti, je v Velikovecu jasno kot beli dan. Pri volitvah so pa vsi ti gospodje boljši katoličani, kakor vsi drugi!

Medgorje. (Preložitev občinskega pota.) Dne 1. rožnika t. l. zjutraj je začelo 15 delavcev — Slovencev od Tolmina na Goriškem — svoje delo. Po istem bodo preložili p. d. Palidrov in Habrnikov klanec tako, da bo spodnja občina mogla lažje voziti v — Celovec itd. To stvar je sklenil občinski odbor v seji po Veliki noči z vsemi proti štirim ali petim glasovom tudi nasprotnikov. Stvar sama na sebi je zelo lepa, a kakor vsaka stvar na svetu ima tudi svojo senčno stran. Koliko bo ta stvar stala? Občina je po svojem županu obljubila plačati za en meter novega pota 60 vinarjev, a potrebni težki kamen navozi, oziroma odvozi sama. Od dežele dosihmal nimajo ničesar, ker občina za kako podporo še sploh ni prosila. Morda ima ponos, ali pa nima časa ali ne razume te reči. Tretjino plačila menijo delavcem zadržavati, da bodo bolj — sigurni. Prihodnjič več o tem.

Št. Lips. (Shod in igra.) Mesečen shod z gledališko predstavo se je dne 12. t. m. nepričakovano dobro obnesel. Zato pripravljena soba pri Habnerju je bila premahna. Govoril je č. g. župnik V. Weis in s svojim krasnim govorom pokazal, kaj je jedro prave narodnosti in kako puhla je narodnost brez podlage vere, in pokazal kako aboten in brezznačajeen je Slovenec, ki zataji svoj narod in sliši na ime nemškutar. Res, skoraj gabiti se morajo človeku nemčurji, ki so zavrgli svojo slovensko narodnost, da potem ližejo pete tujcu. Gosp. župniku se najprisrčneje zahvaljujemo! Zanimiva igra „Turški križ“ nam je zelo ugajala in igralci so se znali uglobiti v svoje uloge; žeteli bi le bilo, da bi nekatere osebe besede bolj glasno izgovarjale. Turški vojaki, posebno njih paša in ubegli „rešetar“, so se nam prav prikupili, in so bili kljub tujemu narečju v svojih ulogah na pravem mestu. Igra je zgodovinska in prav lepa, le škoda da se prej ni razložilo vsaj jedro in pravi pomen igre, da bi jo občinstvo bolje razumelo. Glede kadenja eno besedo! Kjerkoli imajo za igre ali shode majhne in ne dovolj zračne prostore, naj bi se prepovedalo kaditi. Vsak sam ve, kakšna soperica nastane v kratkem, če je toliko ljudi vkup, in če se potem še prav pridno puši, postane zrak v kratkem času tako okužen in smradljiv, da nekadilec, posebno ženskam, kar pleše pred očmi. Našemu društvu kličemo le krepko naprej in kmalu zopet na svidenje!

Št. Jurij na Vinogradih. (Toča.) V petek, 10. t. m., je bila tukaj huda nevihta s točo in nalivi. Najhujše so prizadeti kmetje na Brankovcu in v Št. Jurju samem. Žito in sadje, ki je dozraj tako lepo kazalo, je pri nekaterih skoraj popolnoma uničeno. Res, ubogi kmet! V gozdih je že pela sekira svojo žalostno pesem, delavci so dragi, davki veliki; edino upanje je še polje, travniki in sadje, a tu je v pol ure uničeno vse marljivo delo, končan ves up.

Goriče ob Timenici. (Pri streljanju ponesrečil.) Posestnik Val. Glančnik p. d. Kajžnik v Goričah je v torek popoldne proti nevihti streljal, da bi z močnim strelom grozeče oblake razpršil. Pri tem je možnarje nabil in jih je hotel z netilno vrvjo sprožiti. Pri vžiganju štrkne od vžigalice goreča kapica ravno v zažigalnico pri možnarju in ves smodnik se vname ter butne v obraz strelca, ožge mu ves obraz in klobuk kakih 20 metrov od glave odbije. Nesrečnež ves omamljen vzdihuje, zakrivaje si ožgan obraz z rokama! K sreči je bil sosed g. Ruprat v bližini nesreče in ga rešil še večje nesreče, da ni zgorel; ponesrečenem strelcu je začel goreti predpasnik in vnela bi se bila vsa obleka, da ne bi bil gosp.

Smešnice.

S kolodvora. Gospa: „Gospod sprevodnik, kdaj se odpelje deveturni vlak?“ Sprevodnik: „Ob osmih in šestdeset minut, milostljiva!“ Gospa: „Hvala lepa za pojasnilo!“

Mož-beseda. „Prosil bi Vas rad nečesa, in upam, da boste to zase obdržali!“ — „Z največjim veseljem!“ — „Posodite mi 50 kron!“ — „Dobro, jih bom že obdržal zase.“

Ruprat naglo goreči predpasnik pogasil. V nekaterih urah so bile tudi oči strašno zatekle. V takem žalostnem stanu so nesrečneža odpeljali v bolnišnico k usmiljenim bratom v Št. Vid.

Št. Ilj ob Dravi. Šest tednov je potreboval dopisunček, kateremu mora še neki študirani gospod pomagati pri sestavi dopisov, da se je napil „korajže“, da zamore poučevati svojega župnika. Ker je večji del župljanov spoznal, da so bili zapeljani, se je začel bati, da bi izgubil tla pod seboj. Zato si je dovolil govoriti v imenu župljanov o nezaupanju proti svojemu župniku, in vendar je znano, da je samo malo število, katerim ni ležeče na nekaj v Št. Ilju vladajočem miru. Da bi pa ta „pravičnejši“ sodnijsko dokazal svoje neutemeljene trditve o g. pd. Martinu, tega seveda zanj ni treba. Kako „priden“ in vesten župljan da je, temu je dokaz, da še ne ve, da poučujem župljane tudi v cerkvi ne samo po časnikih. Da so mu pridna dekleta trn v peti, to je samoumevno, posebno če se še upajo vsako nedeljo k sv. spovedi. Njegovo človekoljubje in krščanska ponižnost pa obstoje v neutemeljenem sumničenju in prikrite demenciranju. Pometajte le pred svojimi durmi, vi, o katerih je znano, da ste že z različnimi paragrafi kazenske postave prišli navzkriž! Dopisunček, kateri je tudi vzrok, da sem se postavil na svoje noge, naj si le zapomni, da sedaj še bolj spoznam, kaj da je sedaj zame dosledno. Da bi si pa bil jaz znal pridobiti župnijo s priprošnjo naprednih župljanov, je laž in tisti znani podpis so mi le škodovali in ne koristili. In če je dopisun s svojimi prijatelji mislil, da dobi v moji osebi človeka, kateri bo z njimi do belega dne pijančeval in trobil v isti rog zoper škofa in svoje predpostavljene, se je seveda grozno varal. Obljubljene verande pa ne potrebujem, ker jo že imam. Ali imam pa tudi še prazen hlev, kamor bi bilo treba zapreti dopisnike, kateri kakor fantalini mečejo kamenje skriti za zidom uredniške tajnosti. Na svidenje!

J. Schmeditz,
župnik.

Guštanj. (Delavsko pevsko društvo.) Pred enim mesecem so tukaj osnovali delavci svoje „Delavsko pevsko društvo“, katero prav dobro napreduje. Nas Slovence veseli le to, da so člani društva sprejeli predlog nekega uda, da se poleg nemških pesmi pojo tudi slovenske; baje so iste že iz Kranjskega naročili; veseli nas, da uspeva tudi v Guštanju ravno med zatiranimi delavci zavest, da smo tudi Slovenci ljudje, ki hočemo in smemo terjati svoje pravice. Delavec naj ve, da ga ne bode odrešila nemškutarija zatiranja in da je tudi delavec, akoravno Slovenec, mož, ki se mu nikoli ni treba umakniti bahati in puhli nemščini. Delavca v Guštanju ne bo rešil nemškonacionalni zvonec, ki zvonji v Guštanju, ampak medsebojna, resnična in prijateljska podpora. Ako bi hoteli pošteno šteti, ne spravimo v Guštanju niti deset pravih, rojenih Nemcev skupaj. Žalostno bi bilo torej, da bi se pustili komandirati takim, ki jih poznamo, da gledajo na delavca le kot na kak stroj, ki se ga rabi. Slovenski delavci so vendar enkrat spoznali, da imajo slovenska grla. Obljubujemo pa že sedaj, ako bomo slišali, da bodo delavci nastopili s kakšnim slovenskim pevskim programom na kaki veselici, da bo nas več prišlo kakor Nemcev k njihovim nemškim veselicam, katere se navadno prvokrat za „ta bolj nobel peomtarje“, v drugo pa le za „gmajn folk“ prirejajo. Pogum torej velja, korajžno naprej! Seveda je sedaj pevovodja g. Oton Widmann šel delat na Jesenice na Kranjsko. Bog ga usliši, da bi bil zdrav in bi mu bolje šlo kot tukaj; upamo pa tudi, da se bo našel mož, ki bode začeto nadaljeval. *Špijonček.*

Podkloster. (Nekaj za Zilane.) Našim uradnikom pri železnici se slabo godi: krajev ne poznajo, namreč slovenskih nočejo poznati. V jeseni se je uradnik enkrat odrezal: „Werde nit alle Stationen windisch kennen“; zdaj pred kratkim sem pa tudi le s težavo dobil s slovenskimi besedami pravo karto. V protest na to so šli trije uradniki skupaj iskat tisto postajo na slovenski vozni red, pa so jo hvala Bogu našli. Zakaj se tem ljudem tako „težko“ godi? Nekaj je že hudobija pri uradnikih; veliko so pa Slovenci sami krivi, ker ne silijo uradnikov, učiti se slovenskih krajevnih imen in vsak skoraj po nemško zahteva karto. To ni prav. Vsak ima pravico, posebno na železnici od Beljaka do Trbiža, terjati karto v slovenskem (maternem) jeziku. Vsaj tudi sami karte plačujemo. Zato pa se tudi potem ravnajmo, posebno v sedanjem času, ko se koroški Slovenci krvavo vojskujemo za svoje pravice. Kdor tega ne stori, pljuva v svojo lastno skledo in svojemu rodu ne bo pripomagal do zmage in pravice.

Djekše. (Poroka.) Dne 6. junija so v Hudem kraju pri Šuštarju pokali možnarji in godli godci, na Djekšah pa so okoli 10. ure zvo-

novi lepo in veselo zvonili. Domačini smo že vedeli zakaj; naj pa še drugi ljudje kaj zvedo: Šuštarjeva Katrej je zapuščala očeta in mater svojo in je podala roko svojo Lovrencu Potočniku v zvezo za celo življenje in mu obljubila ljubezen do groba in še dalje. Lepa dvojica je bila, ki je stopala pred božji oltar. Poročil jo je nevestin sorodnik, č. g. Leopold Kačl, šentlenartski kaplan v Zilski dolini. Popoldan sta nas prišla razveseljevati še šmarješki in šentjurski provizor, tako da smo imeli z domačim g. župnikom vred štiri duhovnike med seboj. Godci so skrbeli za veselo razpoloženje; dekleta, Katrejeve tovarišice pa, da smo mogli srce svoje napajati ob lepoti slovenskih pesmic in milem glasu pevke. Petje je lepše bilo, kakor vsa druga „muzika“. Nevesti Katrici Kačl in njenem ženinu pa želimo srečo v novem stanu in Bog ju varuj. Naj ona pri velikovškem društvu tudi tako pridno deluje, kakor do zdaj pri želinjskem, kjer je vsa dekleta skupaj držala.

Št. Lenart pri sedmih studencih. (Smrt s svojo koso) pri nas neusmiljeno pobira. V teku enega meseca nam je kar šest ljudi ugrabila. Na binkoštni pondeljek sta bila dva pogreba; začetkom junija zopet dva, in zadnjo nedeljo smo izročili z žalostjo zopet dva zemljana hladni zemlji. Med temi šestimi sta bila dva otroka, ki sta oba umrla na oslovskem kašlju. Večna luč jim sveti!

Vogrče. (Shod in igra.) Zopet se je enkrat vzbudilo naše izobraževalno društvo in je priredilo zadnjo nedeljo, dne 12. t. m., v novi dvorani „Škofove“ gostilne veličasten, izborni obiskani shod z igro in tamburanjem. Od blizu in daleč so prihiteli ljudje in še precej velika dvorana je bila za toliko množico premajhna, tako da je mnogo ljudi moralo ostati zunaj. Še gostje iz dokaj oddaljenega Žvabeka so nas počastili s svojim č. g. župnikom. Gosp. Schöff iz Celovca nam je v poljudnem govoru pokazal, kak mora biti pravi značaj, ki se more razviti le na podlagi katoliških načel. Ta načela, dejanski katolicizem, pa je treba pogumno in brezobzirno poudarjati v vsem, tako zasebnem kakor javnem življenju. Vsestransko odobravanem govoru sledila je dr. Krekova igra „Tri sestre“, katero so domači fantje in dekleta v občno pohvalo in občudovanje živahno predstavljali. Večinoma so nastopili prvokrat na odru, vendar pa so se kretali tako, kakor bi bili znani z gledališkim odrom že več let. Šmihelskim tamburašem priručna hvala, da so nas tako izvrstno zabavali! Omenimo naj še, da smo ob tej priliki obhajali tudi slovesno inštalacijo novega vogrškega „škofa“, g. Hrašovca iz Št. Petra na Kranjskem, kateremu želimo v njegovi novi „škofiji“ mnogo prijetnih uric in vseskozi zadovoljnega življenja!

Gospodarske stvari.

Kmetijsko poučno potovanje v Švico

priredi deželni odbor kranjski od 29. junija do 10. julija t. l. To potovanje bo zelo poučno in zanimivo za kmetovalce. Švica je danes najnaprednejša država v živinoreji, planšarstvu in sploh v vseh panogah kmetijstva. Potovanje bode vodil deželni živinorejski in mlekarški nadzornik Legvart. Udeleženci se odpeljejo 29. junija ob 6. uri 25 minut zvečer iz Ljubljane in se vrnejo 11. julija ob 7. uri 9 minut zjutraj v Ljubljano. Iz Ljubljane se peljejo naravnost v Curih. Potem si ogledajo znamenitejša mesta in kmetijske zavode in šole; sploh vse naprave, ki zanimajo kmetovalce. Ob večerih bodo pončna predavanja najodličnejših švicarskih kmetijskih veščakov. Vse potovanje z vožnjo in vsemi drugimi stroški bode stalo največ 180 kron za osebo. Dežela in država bodo dale nekaterim učencem po 80 kron podpore. Natančna pojasnila daje gosp. Legvart.

Strežba živini v poletni vročini.

V poletnem času potrebuje naša živina posebne pozornosti. Varovati jo moramo pred vročino, pa tudi pred nadležnimi mrčesi.

Skrbeti je pred vsem za zračne in hladne hleve in svinjake. V hlevih je okna odpreti in obsenčiti. Najbolje je, če imamo na oknih polkna, ki se poljubno odpirajo in zapirajo, da so hlevi dosti zračni in temni. Posebno v nizkih hlevih se živina poti, manj žre, se manj redi in manj molze. Na solnčni strani naj se vrata in okna zapirajo, da ne tišči vročina notri, v večernem hladu in čez noč naj se pa odpirajo. Hodnike je izpirati in z vodo škropiti, da so hlevi bolj hladni.

Kjer se živina pase, naj se spravljajo čez poldanske ure, ko vročina najbolj pripeka, v senco košatega drevja ali pa v hlev. Po noči se pa lahko pušča zunaj. Spoteno delavno živino je varovati pred preprihom in je ni nikdar takoj napajati.

Živino samo je v poletni vročini pridno čediti in če le mogoče umivati in kopati. To velja posebno za prašice, pa tudi za konje in govedo. Pridna čerja je toliko bolj potrebna po leti, ker se potne luknjice na koži rade zadelaajo z blatom, ki se napravlja iz prahu in potu. S tem se pa ovira vse kožno hlapenje. Česanje in umivanje z vodo je torej nujno potrebno, ker se z umivanjem najbolj očisti koža od potu in prahu.

Važno je pa tudi to, da varujemo živino pred nadležnimi muhami, ki delajo veliko škodo pri živini. Proti tem škodljivcem se priporočajo različna sredstva. Veliko pomaga snaga in red v hlevu in okrog hleva. Hladni hlevi, ki imajo dobro ventilacijo pod stropom, tako da je pod stropom stalen preprih, so dobri proti muham. Priporočajo se v hlevih redno beljenje z beležem, ki se mu primeša nekoliko galuna. Tak belež ne škoduje živini, muham je pa smrtnonevaren. Za en škač beleža je vzeti po pol kilograma galuna. Kjer lastavice gnezdi, tam se muham slabo godi. Tudi hlevi so navadno bolj čisti. Kjer pa lastavic ni, tam je prav, če se muhe love in pokončujejo s kropom. To delo je v „mušjih“ letih posebno hvaležno, ker se ti ujame v nekaterih minutah lahko za pol klobuka muh, ako drsaš s pripravnim sakom ob mraku po stropu, kjer se muhe najraje usedajo. „Dolenjske Novice.“

Zagrebski
Franck
priporočujemo *kot* najboljši pridatek
kot priznana *za kavo!*
st. zagreb 1855, 1-101

Društveno gibanje.

Krš.-soc. ljudsko društvo za Vovbre, Šentštefan in okolico priredi dne 19. junija ob 3. uri popoldne v Št. Štefanu pri Likebu svoje mesečno zborovanje, katero bo zlasti za gospodarje zanimivo in na katerem govori strokovni govornik. K obilni udeležbi vabi odbor.

Požarna bramba v Štebnu pod Važenbergom priredi svoj občni zbor dne 26. t. m. v Globasnici pri Šoštarju ob pol 4. uri popoldne z navadnim sporedom. Navrh se uprizaro šaljiva burka „Zamorec“ brez vstopnine. Ker so požarne brambe dandanes res pomembne, prosi obilne udeležbe odbor.

Slov. pevsko društvo „Zvezda“ priredi na nedeljo, dne 19. junija, pri Kramarju v Hodišah igro „Sveta Neža“ ob 3. uri popoldne; ob enem bo otvoritev gostilne našega priljubljenega rojaka Bogomira Modriča. K obilni udeležbi vabi odbor.

Najbolj zdrava pijača
so svetovnoznani alkohola prosti
Maršnerjevi šumeči limonadni bonboni
(okus malinov, citronin, jagodov, črešnjev in prvenčev) za pravo znamenito osvežujočo alkohola proste pijače.

Edino pravo s to varstveno znamko.		Edino pravo s to varstveno znamko.
------------------------------------	---	------------------------------------

Povsod se dobivajo, kjer so lepaki z varstveno znamko, ki jo ima tudi vsak bonbon. Letnih izdelkov 60 milijonov. *Lusin*, dišeč *Klaron*, najimnitenjša sladčica v novi dobi. *Bouchées à la Reine*, *Peppermint-Lozenges*. Vse vrste mlečnih čokolad za kuhanje in sladkarij najboljše kakovosti, najceneje priporočajo. Prvo češko akcijsko društvo tovarn za orientalsko cukrovino in čokolado na Kraljevih Vinogradih prej A. Maršner. Zalogo: *Ferdinandova cesta (Platz)*, *Vačlaški trg (proti Primasum)*. Dunaj, VI., *Theobaldgasse št. 4.*

Politične vesti.

„Vaterland“ sviri krščanske socialce.

Dunajski „Vaterland“ zastopa v vprašanju laškega vseučilišča stališče, da Lahi v Trstu nikdar ne smejo dobiti vseučilišča. Edino pravo mesto za laško vseučilišče je Dunaj. Ker pa so se krščanski socialci v novejšem času zopet odločno izrekli za Trst, ker na Dunaju ne marajo nobene nemške šole, da tako varujejo nemški značaj Dunaja, jim bere „Vaterland“ zelo hude levite. Piše tako-le: „Državna previdnost zahteva, da Trst ne pride v poštev in da se ustanovi laško fakulteto na Dunaju, prestolnici cele države, ki vendar zaradi par sto laških študentov ne bo narodno ogrožena. Lahi, katere to v prvi vrsti briga, so bili s to rešitvijo že takorekoč zadovoljni; tedaj pa so se vzdignili nemški liberalci, nasprotovali vladi in državi in dejali Lahom:

Ne, vaše vsenčilišče spada v Trst — mora priti v Trst. Čudimo se, da nastopajo isto pot krščanski socialci, ki očitno hrepenijo po usodi starih liberalcev, zoperstavljajo se vedoma volji merodajnih državnikov. Enaka domišljija je nekoč zlomila tilnik nemškoliberalni stranki, in ravno krščanski socialci naj bi danes, ko čakajo na vseh vogalih nestrpnosti in „erbi“ (dedje), pazili, da ne zabredejo v grehe liberalcev. Kar delajo danes Nemci, ni prav nič drugega, kakor da dokazujejo, da so nezmožni vladati, da nimajo smisla za državno politiko in državne potrebe.“ Tu jo imamo! Vlado stranke rujejo proti vladi, in če se ne bodo vdale, bodo same vrgle svojega varovanca Bienenrtha, ki vsled tega že misli na demisijo.

Književnost.

Ave Maria. Slovenski nabožni list za jugoslovanske izseljenike v Ameriki. Izhaja začetkom vsakega meseca v New-Yorku. Stane za Ameriko 50 centov, za Evropo 3 K 75 vin. Naslov za dopise in naročnino je: „Ave Maria“, Rockland Lake, N.-Y.

Cerkvene vesti.

Nove sv. maše bodo obhajali letos novoposvečeni gospodje bogoslovci celovškega bogoslovja v sledečem redu: Č. g. Konrad Mente 17. julija v Prevaljah; pridiguje č. g. dr. Franc Cukala, prefekt v kn. šk. Marijanišču. Peter Domberger 17. julija v Mariboru. Č. g. Vinko Razgoršek 24. julija v Kotljah; pridiguje č. g. dr. Lambert Ehrlich, kn. šk. dvorni kaplan v Celovcu. Č. g. Franc Vastl 24. julija v Dobrli-vasi; pridiguje č. g. Vinko Poljanec, župnik v Škocijanu. Č. g. Janez Hofstätter 24. julija v Sinabelkirchen na Štajerskem; pridiguje č. g. Ferdo Gerstl, župnik v Gradežu. Č. g. Tomaž Köraus 24. julija v Schiefling v Labudski dolini; pridiguje č. g. o. Anaklet Waltl iz reda oo. kap. v Volšperku. Č. g. Anton Maschek 24. julija na Krki; pridiguje č. g. Amand Bentze iz reda oo. benediktincev. Č. g. Jožef Wulz 24. julija v Rutah pri Bleibergu; pridiguje vlč. g. stolni sholaster monsignore Ferdinand Wappis. Č. g. Janez Starc 31. julija v Mokrijah pri Št. Vidu v Podjuni; pridiguje č. g. Franc Smodej, stolni korni vikar v Celovcu. Č. g. Jožef Stih 31. julija v Kotmarivasi; pridiguje č. g. Anton Kesnar, kn. šk. konzistorialni svetnik in župnik v Prevaljah. Č. g. Viljem Kopp 31. julija v Volšperku; pridiguje č. g. Jožef Maier, župnik v Reichenfelsu. Č. g. Jožef Czermak 31. julija v nemškem Št. Vidu; pridiguje č. g. Mihael Ressler, župnik v Dolih v Dravski dolini.

Pri sv. birmi v Št. Vidu ob Glini 12. t. m. je bilo 645 birmancev in pri sv. Walburgi pri Mostiču 13. t. m. 300.

Za provizorja pri Sv. Jožefu na Trati je imenovan č. g. Severin Jabornigg, kaplan v Volšperku.

Sv. Višarje. Dolgo ni hotel letos Višarske gore sneg zapustiti. Sedaj je vendar konec njegove trmoglavosti, vdati se je moral močnim solnčnim žarkom in slovo vzeti. Pri tem slovesu pa ni bilo opazati pri prebivalcih Višarske gore žalosti, pač pa veselje. Zakaj sedaj bodo pobožni romarji bolj veseli na goro prihajali, kot so do sedaj, ter tu uživali poleg nadnaravnega veselja in milosti v svetišču tudi naravno veselje zunaj na prostem pri prelepem razgledu, ki ga nudi Višarska gora. In kdo naj ne bi bil vesel, ako vidi okoli sebe veselja polne romarje, ki se radujejo radi zadobljenih milosti in radi očarajočega razgleda. Ta teden 15. junija je prišla izredna procesija iz Št. Martina in der Ebene Reichenau pod vodstvom domačega gosp. župnika. V nedeljo 19. junija bo prišla jubilejna procesija — kakih 400 romarjev — iz Kostanj, Dvora, Logevasi, Strmca in od Device Marije na Zili pod vodstvom svojih domačih gg. župnikov. Za 22. junija je napovedana procesija iz Rangersdorfa z g. župnikom. Za 28. junija pa iz Obermillstatta v spremstvu dveh čč. gg. duhovnikov.

Največja trgovina z oblačilnim blagom v Celovcu.

Zaradi poznejše oddaje trgovine redka prilika: Akoravno se je zadnji čas blago silno podražilo in se bo še veliko podražilo, prodajam od 10. februarja 1910 začenši blaga za več kot 250.000 kron pod tovarniško ceno. Za trgovce in krošnjarje, krojače in šivilje še poseben popust. Prosim za obilni obisk. Z odličnim spoštovanjem

Anton Renko, posestnik,

ogel Kramerjeve ulice in Novi trg v Celovcu.

Kaj je novega po svetu.

Na dan podružnice „Slovenske Straže“! Doslej je naznanjena osrednji pisarni „Slovenske Straže“ ustanovitev naslednjih podružnic „Slovenske Straže“: 1. Osrednja moška podružnica v Ljubljani. — 2. Osrednja ženska podružnica v Ljubljani. — 3. Dunaj. — 4. Št. Ilj. — 5. Vipava. — 6. Kronberg. — 7. Sv. Ivan pri Trstu. — 8. Trnovo na Notranjskem. — 9. Krka pri Zatičini. — 10. Šmartno pod Šmarno goro. — 11. Kamnik. — 12. Št. Vid pri Vipavi. — 13. Velikovec in okolica. — 14. Makole. — 15. Celje. — 16. Črnomelj. — 17. Homec. — 18. Cerklje. — 19. Ljutomer in okolica. — 20. Kranj. — 21. Hotedersica. — 22. Celovec. — Tudi vse druge slovenske župnije na dan s podružnicami! Vse potrebno pri vladi preskrbi pisarna „Slovenske Straže“ v Ljubljani, kateri naj se pošlje 2 K 20 vin. za koleke. Podrobni podatki se dobe v oklicu, ki je izšel v „Slovenecu“ v petek 10. t. m. Prosimo, da se naznanila o ustanovitvi podružnic osrednji pisarni nemudoma pošljejo! Čas hiti — zato je nujno treba, da nikjer ne odlašajo s pripravljalnimi deli za dan 10. julija!

Gradeč. V nedeljo, 19. t. m., popoldne se nameravajo na velikem vojaškem vežbališčnem polju v Göttingu pri Gradcu vršiti poletni poizkusi z letalnimi stroji Wrightovega sistema, katere priredila znana inženirja Jožef Sablatnik in Oskar Heim, ki sta pred kratkim napravila več poletov

v Celovcu. V petek je dospel semkaj Sablatnik. Ta teden prve dni pa dospe še semkaj z letalnim strojem Oskar Heim. Motorje bo pred poletom natančno preiskala in preskusila tukajšnja tovarna Puch. Štajerski avtomobilni in zrakoplovni tehniški klub je imel v soboto vsled tega sejo, da se poprej vse potrebno pripravi ter se polet čimbolj slovesno obnese. Imenovana inženirja bosta ložirala v grand hotelu „Wiesler“.

„Südmarka“ na begu. „Südmarka“ je tožila „Linzer Volksblatt“, ker je pisal čedne reči o naseljevanju protestantov v Št. Ilju nad Mariborom. „Südmarka“ je pa sedaj tožbo umaknila, vedoč, da bi pogorela in s tem priznala, da je vse do pičice res, kar se je pisalo o protestantovskem delovanju „Südmärke“.

Nemškutarska blamaža na Štajerskem. Na nedeljo, 12. t. m., so napovedali spodnještajerski südmarkovci velikansko turnarsko slavnost v Št. Ilju nad Mariborom, da bi tako nekoliko vdušili nevoljo med katoliškimi Nemci, ki so silno ogorčeni nad protestantovskim delovanjem „Südmärke“ v Št. Ilju. Celjski Slovenci so pa speljali turnarje na led. Nekdo je raztrosil vest, da bodo imeli v Celju velikansko slavnost „Sokoli“. Takoj je bilo razdrapano spodnještajersko nemštvo pokoncu in začelo klicati na pomoč Nemce iz cele dežele. Zato so napravili tudi v Celju turnarsko slavnost, ki je bila sicer dobro obiskana, a je bila sicer zelo klaverna. Tem večji fiasko so pa doživeli šentiljski südmarkovci. Cel teden prej so se pripravljali za slavnostni sprejem: Slavo-

**Mlado in cvetoče,
zdravo in veselo**

nemore ostati nobeno dekle in nobena gospodinja, katera se mora mučiti leta in leta v kuhinji in v gospodinjstvu pri pranju in umivanju s slabim milom. — Pri porabi

**Schicht-ovega
mila**

se varuje roke in doseže hitro, brez truda in napora snežno belo perilo.

loki, venčanje slavnostnega prostora, priprava za javno telovadbo, šotori, vse to je bilo pripravljeno sprejeti nad 4000 gostov. Mesto teh je prišlo v nedeljo le par desetih turnarjev in par sto rado-vednežev. Strašna blamaža! Dr. Hans Wenigerholz je čisto razburjen klical: „Aber so eine Blamage; dass uns unsere deutschen Volksgenossen so verlassen, das ist schon mehr wie ein Skandal“. Najbolj hudi so bili gostilničarji, ker so poklali toliko telet, krav in pujskov — za 4000 ljudi, ki jih ni bilo. Pripravljalni odbor bo brez dvoma imel par tisočakov škode. E, bo dala pa zopet „Südmarcha“.

Hofrichter obsojen na 20 let zapora. „W. Allg. Zeitung“ je poročala, da nadporočnik Adolf Hofrichter ni bil obsojen na smrt, kakor se je prej splošno mislilo, marveč le na 20 let zapora, ker je pred vojnim sodiščem pri glavni razpravi tajil, da bi bil on pošiljal pilule s ciankalijem, kar je prej že preiskovalnemu sodniku priznal.

Glavna točka

za ohranitev zdravja je,

da se ohrani prebava brezpogojno na višini svoje naloge in se po moči podpira.

Preizkušeno iz izbranih najboljših in uspešnih zdravilnih zeli skrbno pripravljeno, tek zbujačo in prebavljanje pospešujoče in lahko odvajajoče domače zdravilo, ki ublaži in odstrani znane posledice nezmerosti, slabe diete, prehlajenja in zoprednega zaprtja, na pr. gorečico, napenjanje, nezmerne tvoritve kislin ter krče je dr. Rose balzam za želodec iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

SVARILO! Vsi deli embalaže imajo postavno depoponovano varstveno znamko.

GLAVNA ZALOGA: **LEKARNA**

B. FRAGNER-ja, c. in kr. dvornega dobavitelja, „Pri črnem orlu“, PRAGA, Mala strana 203, vogal Nerudove ulice.

Po pošti se razpošilja vsak dan.

Cela steklenica 2 K, pol steklenice 1 K. Proti naprej vpošiljati K 1.50 se pošlje mala steklenica, za K 2.80 velika steklenica, za K 4.70 dve veliki steklenici, za K 8.— štiri velike steklenice, za K 22.— 14 velikih steklenic poštne prosto na vse postaje avstro-ogrske monarhije.

Zaloga v lekarnah Avstro-Ogr.

Louske puške

vseh sestav, priznano delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Prva borovska orožnotovarniška družba

Peter Wernig,

družba z omejeno zavezo v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Hišo naprodaj

ima Janez Wieser pd. Jožef na Št. Janžkih Rutah. Travnikov je blizu 9, njiv in gozda pa 21 oralov. Poslopje je še v dobrem stanu, voda pri hiši in svoj mlin. Kupcem daje pojasnila lastnik sam, pošta Svetnaves v Rožu na Koroškem.

Loterijske številke 11. junija 1910:

Gradec 5 60 89 12 85

Dunaj 14 34 28 40 82

Občni zbor Gospodarske zadruge v Sinčivasi

se je moral radi preloženega pregledovanja konj v Sinčivasi in radi birne v Dobrlivasi končno preložiti na dan

26. junija.

Tedaj se zbor vrši popoldne ob treh v Zadrugi v vsakem slučaju.

Slatina z zelo dobro vodo, z gostilno s 5 sobami, kuhinjo, 3 kleti, goveji in živinski hlev, gumno in skedenj, gozd, njive in travniki, okoli 6 oralov, ob cesti in ob železnici na Koroškem ležeče, se po ceni proda. Zadnja cena 18.500 K. Vknjiženih je 6000 K. Pojasnila daje **Nawratil v Lipnici** (Leibnitz).

● **Vsakovrstne slamnike** ●

priporoča gosp. trgovcem in slavnemu občinstvu

Franc Cerar

tovarna slamnikov v Stob-u, pošta Domžale.

Cene primerne, postrežba točna.

Na zahtevo cenik poštne prosto. Svoji k svojim.

Naznanilo.

Zavoljo splošne druginje sem se odločil mojo podobarsko in pozlatarsko delavnico s 15. junijem 1910 iz Celovca v **Pliberk** prestaviti.

Zahvaljujem se posebno prečastiti slovenski duhovščini in vsem, kateri so moje podjetje z naročili podpirali in prosim, mi v novem bivališču v Pliberku isto zaupanje kot dosedaj izkazati.

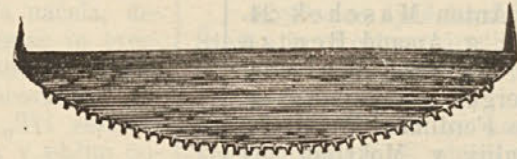
Mojih del mi ni treba hvaliti!

Dokazano je, da sem do sedaj mojo dolžnost kot obrtnik in Slovenec vedno storil in to mislim, zadostuje brez vsakega drugega priporočila.

Bilježi z odličnim spoštovanjem

Jan. Goleš,

podobar in pozlatar, Celovec-Pliberk.

J. B. HAFNER

trgovec z železnino „pri zlati kosi“

v Celovcu, Paradeisergasse št. 3, zraven znane gostilne „tiger“

priporoča veliko zalogo vsakovrstne železnine, hišno in kuhinjsko orodje, sloveče **Bistriške kose, srpe, osla** (kamena), **motike, žage, pile, trpežno pozlačene nagrobne križe** itd. Vse po najnižjih cenah. Prosim za obilni obisk.

Lekarnarja

Allein echter Balsam aus der Schutzengel-Apotheke des A. Thierry in Pregrada bei Rohitsch Sauerbrunn.

A. Thierry-ja balzam.

(Postavno zavarovano.)

Edino pristen z redovnico kot varstveno znamko.

Učinkuje proti žlednim krčem, napihovanju, zasliženju, nerednostim v prebavljanju, kašlju, pljučnim boleznim, bolečinam v prsih, hripavosti itd.

Zunanje celi rane, olajšuje bolečine. 12 malih ali 6 podvojnih steklenic ali velika posebna steklenica K 5.—.

Lekarnarja **A. THIERRY-ja** edino pristno

centifolijsko mazilo

sigurno učinkuje proti tvorom, ranam, ranitvam, še tako starim vnetjem. Dva lončka K 3.60.

Naročila se naslavljajo na lekarno angela variha

A. THIERRY v Pregradi pri Rogatcu.

Dobiva se skoro po vseh lekarnah.

Hranilne vloge

se obrestujejo po 5%.
Izdaja hranilnih znamk.

Avstr. hranilno, kreditno in stavbeno društvo

reg. zadr. z omej. por.
Centrala **Dunaj**, VI., Theobaldgasse 4.

Državna
kontrola.

Domači hranilniki

se oddajajo brezplačno.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Delniška glavica K 3.000.000.

Rezervni fond K 300.000.

Denarne vloge obrestujemo po **4 1/2 %** od dne vloge do dne vzdiga.

Kolodvorska cesta štev. 27.

Zamenjuje in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovenje zapadle kupone. Daje predjume na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavoije.

— Eskompt in inkasso menic. — Borzna naročila. —

Centrala v Ljubljani. Podružnice v Spiljetu, Trstu in Sarajevu.

Turške srečke. Šest žrebanj na leto. Glavni dobiček 300.000 frankov. Na mesečno vplač. po K 8.— za kom. Tiske srečke s 4% obrestmi. Dve žrebanji na leto. Glavni dobiček K 180.000. Na mesečno vplačevanje po K 10.— za komad.

Prodaja vseh vrst vred. papirjev proti gotovini po dnevnem kurzu.